

Sygnatura akt VI Ka 1019/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 stycznia 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Sędziowie SSR del. Agnieszka Woźniak (spr.)

SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Roberta Smyka

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2018 r.

sprawy skazanego **A. K.** ur. (...) w R.,

syna J. i S.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 15 września 2017 r. sygnatura akt II K 180/17

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygnatura akt VI Ka 1019/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 stycznia 2018 roku

co do całości rozstrzygnięcia

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej rozstrzygnął sprawę A. K. w przedmiocie wyroku łącznego.

A. K. był skazany następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 1 kwietnia 2009 roku, sygn. akt II Ks 2/08 za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 kks na karę grzywny 100 stawek dziennych po 100 złotych,

II. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 6 sierpnia 2010 roku, sygn. akt II K 587/09 zmienionym następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach, sygn. akt VI Ka 796/10 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk popełnione w dniu 22 września 2009 roku na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, którym to wyrokiem orzeczono grzywnę 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, oddano skazanego pod dozór kuratora, orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 400 złotych oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat próby, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 1 czerwca 2015 roku, sygn. II 1 Ko 1438/14 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, kara grzywny została wykonana w całości, a dnia 2.03.2015 r. wykonany został środek karny zakazu prowadzenia pojazdów,

III. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 3 czerwca 2014 roku, sygn. akt II K 274/12 za:

a) przestępstwo z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk popełnione w dniu 8 lutego 2012 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

b) ciąg przestępstw z art. 244 kk popełnionych w dniach: 3 maja 2012 roku i 6 czerwca 2012 roku na jedną karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres wynoszący 6 lat,

IV. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 23 grudnia 2014 roku, sygn. akt II K 520/14 za przestępstwo z art. 244 kk popełnione w dniu 25 czerwca 2014 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

V. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 2 lutego 2015 roku, sygn. akt II K 1006/14 za przestępstwo z art. 244 kk popełnione w dniu 14 czerwca 2014 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

VI. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 21 lipca 2015 roku, sygn. akt II K 58/15 za przestępstwo:

a) z art. 178a § 4 kk popełnione w dniu 2 listopada 2014 roku na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,

b) z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 2 listopada 2014 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet kary zatrzymania od 2 do 4 listopada 2014 roku, nadto orzeczono środek karny w postaci zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat,

VII. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 21 kwietnia 2016 roku, sygn. akt II K 106/16 za ciąg przestępstw z art. 244 kk popełnionych w dniach: 27 października 2015 roku i 28 października 2015 roku na jedną karę - 6 miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 11 lipca 2016 roku, sygn. akt II K 247/15 za przestępstwo z art. 244 kk popełnione w dniu 1 marca 2015 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

IX. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 14 marca 2017 roku, sygn. akt II K 319/16 za ciąg przestępstw z art. 244 kk popełnionych w dniach: 14 stycznia 2016 roku i 4 marca 2016 roku na jedną karę - 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczono, że skazany ma odbywać karę w systemie terapeutycznym,

X. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 28 czerwca 2017 roku, sygn. akt II K 96/17 za:

a) przestępstwo z art. 178a § 4 kk i art. 224 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 7 września 2016 roku na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) ciąg przestępstw z art. 244 kk popełnionych w dniach: 3 października 2016 roku, 4 października 2016 roku oraz 23 listopada 2016 roku na jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, przy czym orzeczono, że skazany ma odbywać karę w systemie terapeutycznym, a na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono pozbawienie wolności w sprawie od godz. 16:10 dnia 7 września 2015 roku do godz. 15:40 dnia 9 września 2016 roku, co równa się dwóm dniom kary pozbawienia wolności, oraz od godz. 12:20 23 listopada 2016 roku do godz. 16:30 dnia 25 listopada 2016 roku, co równa się trzem dniom kary pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł, orzeczono nawiązkę 1000 zł na rzecz pokrzywdzonego.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 15 września 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 180/17:

- na mocy art. 91 § 2 kk i 86 § 1 kk połączył A. K. kary i kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt II – X części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 85 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 90 § 1 i § 2 kk i art. 42 § 3 kk połączył orzeczone wobec skazanego środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone wyrokami opisanymi w III, VI i X części wstępnej wyroku i orzekł wobec A. K. łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,

- na mocy art. 85 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 90 § 1 i § 2 kk i art. 43a § 2 kk połączył orzeczone wobec skazanego środki karne w postaci świadczenia pieniężnego orzeczone wyrokami opisanymi w pkt II i X części wstępnej wyroku i orzekł wobec A. K. łącznie świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł,

- na mocy art. 577 kpk zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 1 wyroku okresy kar odbytych:

a) ze sprawy II K 587/09 od dnia 3 stycznia 2017 roku do dnia 15 września 2017 roku,

b) ze sprawy II K 58/15 od dnia 2 listopada 2014 roku do 4 listopada 2014 roku,

c) ze sprawy II K 96/17 od dnia 7 września 2016 r. do dnia 9 września 2016 r. oraz od dnia 23 listopada 2016 r. do dnia 25 listopada 2016 r.,

- ustalił, że w pozostałym zakresie wyroki, z których kary zostały połączone podlegają odrębnemu wykonaniu,

- na mocy art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie połączenia kar grzywny orzeczonych: wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu, sygn. akt II Ks 2/08 i Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej, sygn. akt II K 587/09,

- orzekł o kosztach obrony z urzędu i zwolnił skazanego w całości od zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył wyrok w całości. Rozstrzygnięciu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności przez orzeczenie jej w rozmiarze 6 lat, co wynikało z ustalenia sądu, iż wysoki wymiar kary wpływa korzystnie na resocjalizację skazanego, a także niedostatecznego uwzględnienia pozytywnej opinii dyrektora jednostki penitencjarnej oraz pozytywnej prognozy penitencjarnej skazanego. Podniósłszy ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, nadto wniósł także o zasądzenie kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie była zasadna i, jako taka, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Literalnie rzecz biorąc apelacja została skierowana przeciwko całości rozstrzygnięcia, natomiast podniesiony w niej zarzut wskazuje na kwestionowanie jedynie wymiaru kary.

W związku jednak z zaskarżeniem wyroku łącznego literalnie w zakresie całości rozstrzygnięcia wskazać należy, iż bez zastrzeżeń odnieść się należało do decyzji sądu I instancji odnośnie zastosowania przepisów regulujących wyrok łączny obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Analiza dokonana przez Sąd Rejonowy, zweryfikowana przez sąd odwoławczy prowadzi do wniosku, iż przepisy uprzednio obowiązujące nie byłyby dla skazanego korzystniejsze tak z uwagi na ilość kar, które podlegałyby łączeniu, jak i konieczność łączenia kar jednostkowych, nie zaś kar łącznych. Stosując przepisy uprzednio obowiązujące do połączenia nadawałyby się jedynie kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: czwartym, piątym i szóstym chronologicznie, to jest w sprawach II K 520/14, II K 1006/14 i II K 58/15 (pierwszy zbieg) oraz wyrokami: siódmym, ósmym i dziewiątym chronologicznie, to jest w sprawach: II K 106/16, II K 247/15 i II K 319/16 (drugi zbieg). Oznacza to, że poza łączeniem pozostawałyby skazania objęte wyrokami: pierwszym, drugim, trzecim i dziesiątym chronologicznie, to jest w sprawach II Ks 2/08, II K 587/09, II K 274/12 i II K 96/17, w konsekwencji czego kary te podlegałyby odrębnemu wykonaniu. Nadto zachodziłaby konieczność orzeczenia dwóch kar łącznych, nie zaś jednej, jak to miało miejsce przy zastosowaniu przepisów nowych, a dodatkowo zastosowanie tych przepisów pozwalało na połączenie wszystkich kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego. Żadne inne okoliczności nie przemawiały za uznaniem, że przepisy uprzednio obowiązujące byłyby dla skazanego korzystniejsze.

Brak w środku odwoławczym zarzutów dotyczących rozstrzygnięć zawartych w punktach 2 i 3 zaskarżonego wyroku. Analiza tych rozstrzygnięć, dokonana z uwagi na zaskarżenie wyroku w całości, prowadziła jednak do wniosku, iż brak jest podstaw do zmiany tych rozstrzygnięć, choć można mieć wątpliwości tak, co do wskazanych podstaw rozstrzygnięć, jak i połączenia środków karnych w postaci świadczeń pieniężnych. To ostatnie rozstrzygnięcie jest jednak korzystne dla skazanego i w związku z kierunkiem zaskarżenia nie było powodów, by w orzeczenie to ingerować. Jeśli zaś idzie o podstawy prawne rozstrzygnięć, to w tym zakresie w środku odwoławczym nie sformułowano żadnych zarzutów, a nie było podstaw do orzekania w odniesieniu do tej kwestii w zakresie szerszym, niż wynikający z granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Niezasadny okazał się natomiast jedyny zarzut sformułowany przez obrońcę pod adresem zaskarżonego wyroku łącznego, a dotyczący rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary łącznej.

O rażącej niewspółmierności kary, jako podstawie wniesienia środka odwoławczego, można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak między innymi Sąd Najwyższy w sprawie o sygnaturze akt III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51). Rażąca niewspółmierność kary to uchybienie dotyczące reakcji prawnej za czyn, leżącej w sferze swobodnego uznania sądu, a więc gdy ustawa pozwala sądowi orzekać w określonych granicach kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 1985 roku w sprawie o sygnaturze akt V KRN 178/85). Z kolei zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 roku (WR 363/90, OSNKW 1991/7-9/39) niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar (zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych), wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia społecznego niebezpieczeństwa (aktualnie społecznej szkodliwości) czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary określonych w kodeksie karnym. Aby zarzut rażącej niewspółmierności kary mógł być uznany za trafny należałoby stwierdzić, że została wymierzona kara niewspółmierna w stopniu oczywistym i rażącym (analogicznie Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 2 lutego 1995 roku w sprawie o sygnaturze akt II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt V KRN 78/74, OSNKW 12/1974, poz. 234). Zasady te należy odnosić w sposób odpowiedni do orzekania kary łącznej w wyroku łącznych z odmiennościami wynikającymi ze specyfiki tego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można podzielić zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej orzeczonej wobec skazanego A. K.. Jak trafnie wskazał sąd I instancji granicami kary łącznej, jaką można było orzec wobec skazanego był przedział od 3 lat (kara łączna z wyroku w sprawie II K 96/17) do 10 lat (suma: kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 587/09, kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 274/12, kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 520/14, kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 1006/14, kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 58/15, kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 106/16, kary 1 roku pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 247/15, kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 319/16 oraz kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 96/17).

O tym, jak powinno odbywać się orzekanie kary łącznej wypowiedziano się wielokrotnie w orzecznictwie. Dla przykładu wskazać tu należy wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 511/13 (LEX nr 1487578, KZS 2014/6/87, Biul.SAKa 2014/2/27), w którym wskazano, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karaną w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu – przestępstw. Na uwagę zasługuje także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 września 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 304/15, zgodnie z którym wymierzenie in concreto kary łącznej przy stosowaniu określonej zasady stanowi rezultat koniecznego uwzględnienia przy wyrokowaniu łącznym okoliczności, które nie mogły być wcześniej przedmiotem oceny sądu, takich jak globalna liczba popełnionych przestępstw, ich rodzaj i łączące je relacje przedmiotowo-podmiotowe [...] to mający w tym przypadku zastosowanie art. 53 § 1 k.k. nakazuje uwzględnienie również celu zapobiegawczego i wychowawczego, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Stanowiska te nie straciły swojej aktualności pomimo wprowadzenia od 1 lipca 2015 roku art. 85a kk, zgodnie z którym przy wymierzaniu kary łącznej bierze się pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Porównanie tej nowej regulacji ze stanowiskiem orzecznictwa cytowanym wyżej nie pozostawia wątpliwości, że wcześniej wypracowane z orzecznictwie dyrektywy wymiaru kary łącznej zostały częściowo skodyfikowane.

Zdaniem obrońcy niewspółmierność w zakresie orzeczonej kary łącznej miała się przejawiać w orzeczeniu wobec skazanego kary łącznej na zasadzie asperacji, a nie na zasadzie zbliżonej do absorpcji (bo za takie uchodzić musi żądanie orzeczenia kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności) i na skutek nie uwzględnienia okoliczności korzystnych dla skazanego, takich jak: pomyślny przebieg resocjalizacji, niesprawianie problemów wychowawczych, aktywny udział w zajęciach, deklaracja uczestnictwa w terapii odwykowej, nagradzanie regulaminowe, korzystanie z ulg regulaminowych, poprawne zachowanie, krytyczne nastawienie do popełnionych czynów, chęć poprawy, negocjowanie powrotu do przestępstwa, większy związek przedmiotowo – podmiotowy między czynami, niż wskazał to sąd oraz stan zdrowia skazanego, a nadto okoliczność, że długotrwałość kary znacząco obniża szanse skazanego na bezproblemowy powrót do społeczeństwa i wtórną resocjalizację, zmniejsza szanse na znalezienie pracy, założenie rodziny i normalne funkcjonowanie w społeczeństwie.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd I instancji wskazał, czym kierował się kształtując wysokość kary łącznej, a była to zarówno treść art. 85a kk, jak i szczegółowe dyrektywy wymiary kary łącznej. Zwrócił więc uwagę

na podobieństwo rodzajowe niektórych występów przypisanych skazanemu, brak refleksji poprzedzającej kolejne skazania, dopuszczenie się także przestępstwa na szkodę funkcjonariuszy policji (działalność instytucji państwowych), czy przestępstwa posiadania narkotyków, czas popełnienia przestępstw, zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary, początkowy etap resocjalizacji, a także i to, że kary jednostkowe podlegające łączeniu orzekane były za ciąg przestępstw (było tak w trzech wypadkach, a jedna z tych kar weszła dodatkowo w skład kary łącznej orzeczonej wyrokiem jednostkowym i to ta kara łączna podlegała łączeniu).

Jeśli idzie o łączność przedmiotowo – podmiotową czynów, wskazać należy, że rzeczywiście stanowiły one w części przestępstwa jednorodnjowe, bowiem skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji albo wymiarowi sprawiedliwości – czynów takich w pierwszej grupie było cztery, zaś w grupie drugiej – aż jedenaście. Oprócz tych czynów skazany godził także w wolność społeczeństwa od narkotyków, czy działalność instytucji państwowych. Jego działalność przestępcza rozciągnięta była na przestrzeni od 2009 roku do 2016 roku, bowiem w latach 2009, 2012, 2014-2016. Oprócz tych czynów, skazany dopuścił się także przestępstwa karno-skarbowego i choć kara za ten czyn nie podlegała łączeniu, to popełnienie i tego rodzaju czynu ma znaczenie z punktu widzenia dyrektyw, o jakich mowa w art. 85a kk.

Istotne znaczenie z punktu widzenia kary łącznej, jaką należało skazanemu wymierzyć była oceniana globalnie karalność skazanego, w tym zwłaszcza kolejne wyroki skazujące, jakie zapadły wobec skazanego po popełnieniu poszczególnych przestępstw. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 96/14 (LEX nr 1499034) wymierzając karę łączną sąd powinien rozważyć, czy już po wydaniu poprzednich wyroków, zaistniały takie okoliczności, które przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej oraz, że kształtując wymiar kary łącznej należy mieć na względzie uprzednią karalność. Skazany A. K. wielokrotnie wracał na drogę przestępstwa pomimo tego, że zapadały wobec niego kolejne wyroki skazujące (po pierwszym wyroku skazującym popełnił przestępstwo, za które został skazany wyrokiem drugim chronologicznie, po tym drugim wyroku dopuścił się występkę za który był skazany wyrokiem trzecim, po wyroku trzecim popełnił czyny objęte wyrokami: czwartym, piątym i szóstym, po wyroku czwartym chronologicznie – dopuścił się przestępstw, za które został skazany wyrokami: siódmym, ósmym i dziewiątym, zaś po wyroku siódmym – przestępstwo objęte wyrokiem dziesiątym). Oznacza to, że skazany niewiele robił sobie z kolejnych wyroków skazujących, które nie zmieniły jego postępowania, natomiast zarządzenie wykonania kary w sprawie II K 587/09 świadczy o tym, że skazany nie potrafił się zastosować do wymogów okresu próby.

Nie można się zatem zgodzić z obrońcą, iż łączność przedmiotowo – podmiotowa czynów, z których kary podlegały łączeniu jest znaczna, a także, że postawa i opinia z jednostki penitencjarnej wskazują na zasadność orzeczenia korzystniejszej dla skazanego kary łącznej. Obrońca wskazuje w apelacji li tylko na okoliczności korzystne dla skazanego, zaś całkowicie pomija i przemilcza okoliczności punktujące negatywnie w kwestii wymiaru kary łącznej. Nie dostrzega, że skazany przebywa w jednostce penitencjarnej zaledwie od stycznia 2017 roku, a jego opinia z jednostki penitencjarnej jest zaledwie poprawna. Z opinii tej zarazem wynikają okoliczności, które niekorzystnie rzutują na ocenę sylwetki skazanego – wynika z niej bowiem, że skazany nie stawiał się sam do odbycia kary, lecz został doprowadzony do jednostki penitencjarnej, a dalej, że choć dwukrotnie zastosowano wobec niego ulgę regulaminową, to dwukrotnie występowało wobec niego z wnioskiem o ukaranie dyscyplinarne, a karany był jednokrotnie – za gromadzenie leków. Nie dostrzega także, że skazany nie jest zatrudniony, nie jest zainteresowany podjęciem nauczania i odbywa karę w systemie zwykłym, nie będąc zainteresowanym zmianą tego systemu. Oznacza to, że skazany nie uczestniczy czynnie i aktywnie w procesie swojej resocjalizacji i oceny tej nie zmienia stan jego zdrowia – mógłby przecież podjąć nauczanie, czy realizować system programowanego oddziaływania, które to działania z pewnością zostałyby dopasowane do jego możliwości, sylwetki i stanu zdrowia. Okoliczności te wskazują zarazem, że choć prognoza penitencjarna jest umiarkowanie pozytywna, to prognoza kryminologiczno - społeczna bardzo wątpliwa tym bardziej, że skazany wielokrotnie powracał na drogę przestępstwa. W tym kontekście twierdzenia obrońcy o krytycznym nastawieniu skazanego do popełnionych czynów, chęci poprawy, czy negowaniu powrotu do przestępstwa jawią się jako całkowicie niepewne i nieprzekonywające, nie znajdujące dodatkowo oparcia w analizie linii życia skazanego.

Wszystkie powołane okoliczności pozwoliły na uznanie, że kara łączna ukształtowana na poziomie 6 lat za łącznie 16 czynów nie jest karą rażąco niewspółmierną i wygórowaną. Kara w tej wysokości jest, zdaniem Sądu Okręgowego, adekwatna do wszystkich okoliczności mających wpływ na ukształtowanie kary łącznej, to jest głównie wielości czynów, ich zróżnicowanego charakteru i ciężaru gatunkowego, łączności przedmiotowej i podmiotowej czynów będących przedmiotem orzekania kary łącznej, okoliczności, które zaistniały po wydaniu tych wyroków, ale i aktualnej postawy skazanego i jego zachowania w warunkach izolacji penitencjarnej. Kara w tej wysokości będzie także zgodna z koniecznością oddziaływania wychowawczego na skazanego i zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa, a z drugiej strony nie będzie wyrazem premiowania sprawcy popełniającego więcej czynów.

Nie można było zgodzić się z obrońcą, iż w przypadku skazanego istniały podstawy do orzeczenia kary łącznej na zasadzie prawie całkowitej absorpcji, względnie kary niższej, niż orzeczona przez sąd I instancji – skazany popełnił dużą ilość różnego rodzaju występków, działał na szkodę różnych dóbr chronionych prawnie, co nie pozwalało na ukształtowanie kary łącznej na oczekiwanym poziomie. Stanowiłoby to premię dla skazanego za bardzo aktywną, nielegalną działalność na przestrzeni kilku lat. Z kolei stan zdrowia skazanego, na który powołuje się zarówno obrońca, jak i skazany nie mógł mieć przesądzającego znaczenia dla wymiaru kary łącznej, jako zaledwie jedna z wielu okoliczności, które należało uwzględnić. Jak wskazał to Sąd Apelacyjny w Katowicach w cytowanym już orzeczeniu „kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu – przestępstw. Z kolei w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 marca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 285/14 (OSASz 2015/4/5-15, Prok.i Pr.-wkł. 2016/4/23, KZS 2016/3/55) wskazano wprost, że kara łączna stanowi syntetyczną, całościową ocenę zachowań skazanego [...] winna być także adekwatną i racjonalną, z prewencyjnego punktu widzenia, reakcją za popełnione przestępstwa, nie zaś przejawem bliżej nieuzasadnionej i wręcz niezrozumiałej, ze społecznego punktu widzenia, pobłażliwości.

Wobec tego zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, orzekając o kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze oraz zwalniając skazanego od wydatków postępowania odwoławczego z uwagi na długotrwałe pozbawienie wolności, brak dochodów i brak odpłatnej pracy.